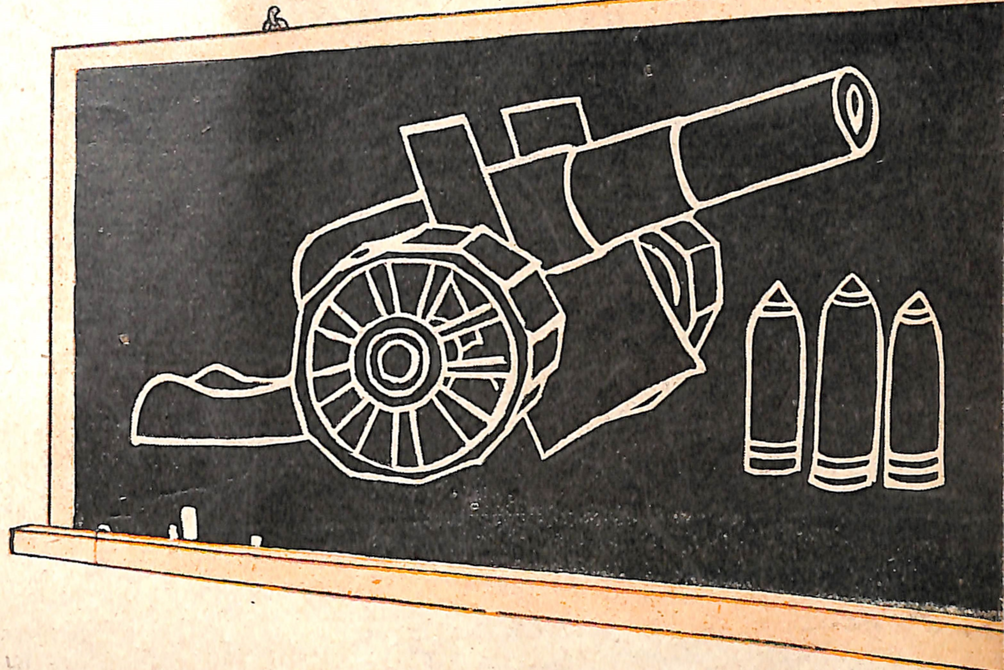
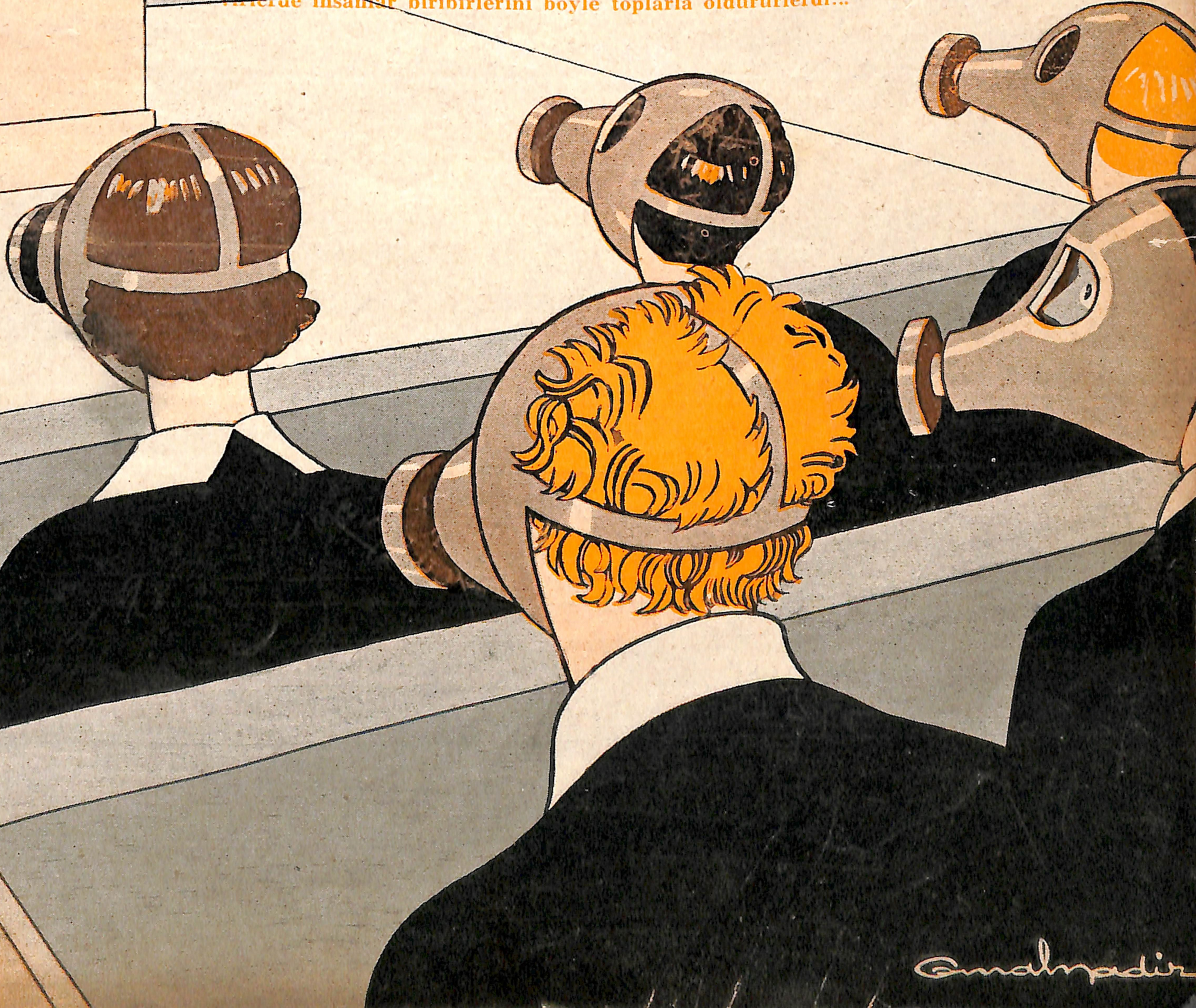
AKBABA

1940 okulunda :

Öğretmen — İşte çocuklar, medeniyetin ilerlemediği devirlerde insanlar biribirlerini böyle toplarla öldürürlerdi!..

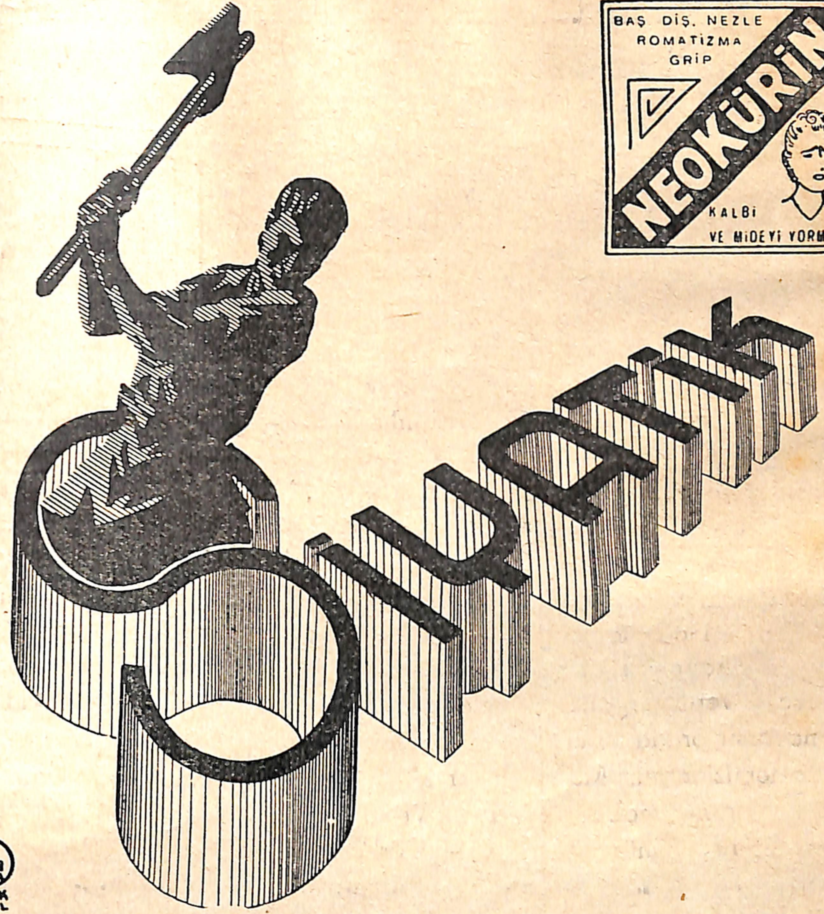
Çünkü

Radyolin

Diş doktorunun bütün hastalarına söylediği gibi dişleri sadece parlatmakla kalmıyarak onları mikroplardan, muzır salyalardan ve hamızlardan temizleyip çelik gibi sağlamlık veren yegâne iksirdir.

Her sabah - Her öğleyin
Her akşam yemeklerden
sonra

RADYOLİN

VÜCUD KIRGINLIKLARI
SİYATİK AĞRILARI
ROMATİZMALAR, KULUNÇLAR
BAŞ ve BEL AĞRILARI
AYBAŞI SANCILARI

NEOKÜRİN

Kaşeleri almakla bertaraf edilir.
Lüzumunda günde iki kaşe alınabilir
NEOKÜRİN mideyi bozmaz ve kalbi yormaz.
Tek kaşe 6 kuruş, 6 lık ambalâj 30 kuruş.

VİROZA HER TÜRLÜ YANIKLAR KAN ÇIBANLARI MEME İLTİHABI

SİLKO ROMATİZMA LUMBAGO SİYATİK

NEOKALMİNA BAŞ DİŞ AĞRILARI NEVRALJİ

AKBABA

Perşembe
3 İki. Teşrin
1938
No. 252

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortaç — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon: 22129
Sayısı: 10 Kr.

Niçin susuyoruz?

Biz, eskiden, konuşmasını bilen insanlardık. Hoşsohbetlerimiz, nüktedanlarımız meşhurdu. Bu güzel sanat artık kaybolmak üzeredir.

Mahalle kahvelerini düşününüz: Kürklü, Şam hırkalı, entarili, şıpıtık terlikli bütün bir semtin halkı, bu isli tavanlar altında toplanırdılar. Dünya siyasetine orada veçhe verilirdi; komşunun namusu orada kirletilir veya temizlenirdi. Mahalle imamından mahalle bekçisine, kalem mümeyyizinden kalem hademesine kadar, orada toplanıp söylerler ve dinlerler idi.

Selâmlık dairelerimiz de böyle imiş: Beyefendi, akşam yemeğinden sonra haremden çıkar ve konağın bu ayrı bölüğünde, şehnameden behnameye kadar her kitabı okur ve şeriatten şehvete kadar her bahsi konuşurmuş!

Mahalle kahveleri, artık birer klüp, birer pastahanedir.. Ve salonlar, kadını harem, erkeği selâmlık dairesinden alıp bir araya topluyor.

Fakat bu yeni hava içinde ne yapabiliyoruz?.. Susmaktan başka!

Her toplantının iki cazibesi var: İçki ve kumar. Birinde, dudaklar kadehlerle konuşuyor, öbüründe fişlerle...

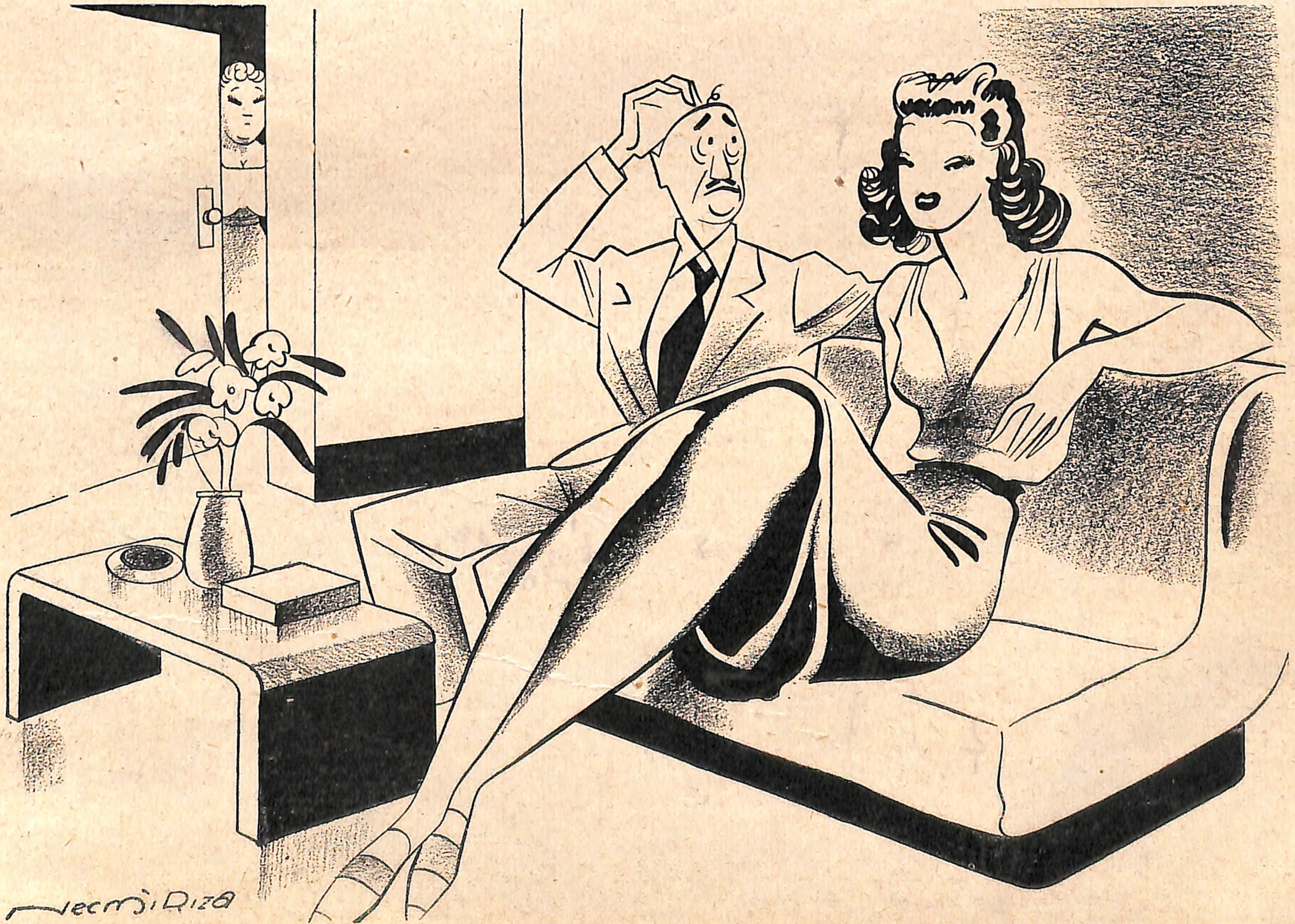
Niçin mi?

Eskiden, bir Şark kültürü varmış: Rahle önünde diz ve dirsek çürütülerek elde edilen bir kültür... O devirde, kafalar - zararı faydasından çok bile olsa - bir nevi bilgiye sahiptiler: Bir kelime zerresinden bir mana âlemi çıkaran bir bilgiye!

Yeni hayat, başlardan bu çakşır düğümünü çözdü. Fakat, Garbın ışık dünyasına bağlanmış kaç kafa var?

Susuyoruz... Dudaklarımızı, suratımızda bir paslı kilit gibi sarkıtan, birbirimize, dimağlarımızın karanlığını göstermek korkusundan başka nedir ki?

Yusuf Ziya Ortaç

Kız — Aman, annem geliyor, saçlarını düzelt!..

ERKEK KADIN OLURSA!

Tefrika No. 8 — OPERET 3 PERDE — Yazan: **FİSKE**

Vestiyer — Evet, burada!

Kumral — Karabet Atmaciyan?

Vestiyer — O da burada!

Sarışın — İkisini de görmek istiyoruz.

Vestiyer — Biraz dışarı çıktılar galiba. Salonda bekleyiniz! Nerede ise gelirler. (İçeri girer, masalardan birine otururlar).

Kumral — Garson!

Garson — Emredin.

Kumral — Bize iki konyak!

Sarışın — Şu Necdet edepsizine ne dersin, Anjel; iki aydır hiç semtime uğramasın, gelsin burada safa sürsün!

Kumral — Ya Neclâcığım, benim miskin Karabete ne dersin? O da iki aydır görünmedi.

(Garson konyakları getirir.)

Sarışın — Bay Necdet Gültenle, Bay Karabet Atmaciyan'ı görmek istiyoruz.

Garson — Şimdi burada idiler, çağırayım.

(Kadehleri bir yudumda içerler.)

Sarışın — Ben bunu ona pahalıya mal edeceğim. Son geldiği akşam bir kol saati getirecekti. Hâlâ getirecek!

Kumral — Benimki apartman kirasını vermeden sıvıştı ya!..

Sarışın — Garson birer konyak daha.. Yoksa karıları işi çaktılar mı? İkisininki de öyle cadaloz şeyler ki...

Kumral — Pöh, çakarsa çaksın... Bana ne? Kocasını elinden alacak değilim ya.. Bana parası lâzım.

Sarışın — Doğru, parası lâzım!

Kumral — İki kaz bulmuşuz yolmıyacak mıyız?

(Kadehleri bir yudumda yine içerler.)

Sarışın — Garson birer konyak daha... Acaba bizden bıktılar mı?

Kumral — (Kahkahayla gülerek) Karısı değiliz ki bıksınlar! Karıdan bıkılır, ama bizden bıkılmaz.

Sarışın — (Kahkahayla gülerek) Sahi, sahi... Bıkılmaz değil mi?.. Ama neden bıkılmaz?

Kumral — (Kahkahayla güler. Sarhoş) Çünkü karısı değiliz.

(Garson birer kadeh konyak daha getirir.)

Sarışın — Doğru.. Karısı değiliz. Ama, ben Zekinin de karısı değilim, sen de Nihadın karısı değilsin. Onlar niye bıkmış görünüyorlar?

Kumral — Çünkü onlar daha evli değil yavrum, bir erkek başkasına enayice âşık olmak için evli olmalı, evli!

(Kadehleri ellerine alarak ayağa kalkarlar.)

SARIŞIN — KUMRAL

(Beraber)

Evli değiliz, bekârız;
Önce su gibi akarız,
Sonra yıkarız, yakarız.
Şöyle yan gözle bakarız:
Enayileri çakarız!

* *

Sevda yolunda bocalar,
Nice hacılar, hocalar,
Bir çok akılsız kocalar
Şöyle yan gözle bakarız:
Enayileri çakarız!

* *

Bulduk mu bir sersem tavuk,
Söylenirken abuk sabuk,
Koruz kafese çarçabuk.
Şöyle yan gözle bakarız:
Enayileri çakarız!

(Şevkiye ile Bedia salonun kapısında görünürler.)

Vestiyer — Salonda iki misafiriniz sizi bekliyor!

Bedia — Ne kadar oldu geleli?

Vestiyer — On dakika kadar.

(Bedia ile Şevkiye manidar bir tarzda göz göze bakışırlar.)

Şevkiye — Bizimkiler nerde?

Vestiyer — Dışarı çıktılar galiba!

Bedia — Çok iyi.. Zeki ile Nihad olacak... (Telâşla) Burada konuşmak tehlikeli. Odalarımıza davet edelim.

(Salona girmek üzere yürürlerken geri dönerler.)

Kumral — (Bedia ile Şevkiyeyi görür.) Karıları geliyor. Sıvışalım.

Bedia — (Vestiyere) Bizimkiler sorarlarsa biraz rahatsız olduğumuzu söyle.. Yatmaya gidiyoruz.

Vestiyer — Başüstüne!

(Bedia ile Şevkiye salona girerler. Etraflarına bakınırlar.)

Şevkiye — Garson, bana bak!

Garson — Emrediniz.

(Garson, üstünde konyak kadehleri duran boş masaya bakar, aranır.)

Şevkiye — İki misafirimiz gelmiş, nereye gittiler?

Garson — Vay canına, içki paralarını vermeden sıvışmışlar.

Bedia — Zararı yok, onları bizim hesabımıza yaz.

Garson — Başüstüne!

Şevkiye — Ne tarafa gittiler biliyor musun?

Garson — Şimdi buradaydılar, dışarı çıkmış olacaklar!

(Şevkiye ile Bedia dışarı çıkarlar. Kapıda Nihadla Zeki görünür.)

Nihad — (Vestiyere) Bayan Cevdet Gültenle, Bayan Karabet Atmaciyan'ı görmek istiyoruz.

Vestiyer — Şimdi salona girdiler, buyurun!

(Nihadla Zeki salona girerler. Kimseyi bulamayınca etraflarına bakınırlar.)

Zeki — Garson, Bayan Cevdet Gültenle, Bayan Karabet Atmaciyan nerede?

Garson — Allah Allah, şimdi burada idiler... Bekleyin, nerede ise gelirler.

(Kapıdan Vasfi Rıza ile Hazım görünür.)

Vestiyer — İki misafiriniz geldi, salonda sizi bekliyor!

Vasfi Rıza — Nasılmış? Ben sana peşimizden gelecekler demedim mi? Herifler âşık oldu?

Hazım — Ağnıyalım, bana mı, yoksam sana mı?

Vasfi Rıza — Biri sana, biri bana!

Hazım — He... Öyle görünoor!

Vasfi Rıza — Ama âşık olunmaz mı sen söyle! Şu boy, şu bos, şu kaş, şu göz!

Hazım — Boya bosa sözüm yok ama, kaşı gözü bana bırak!

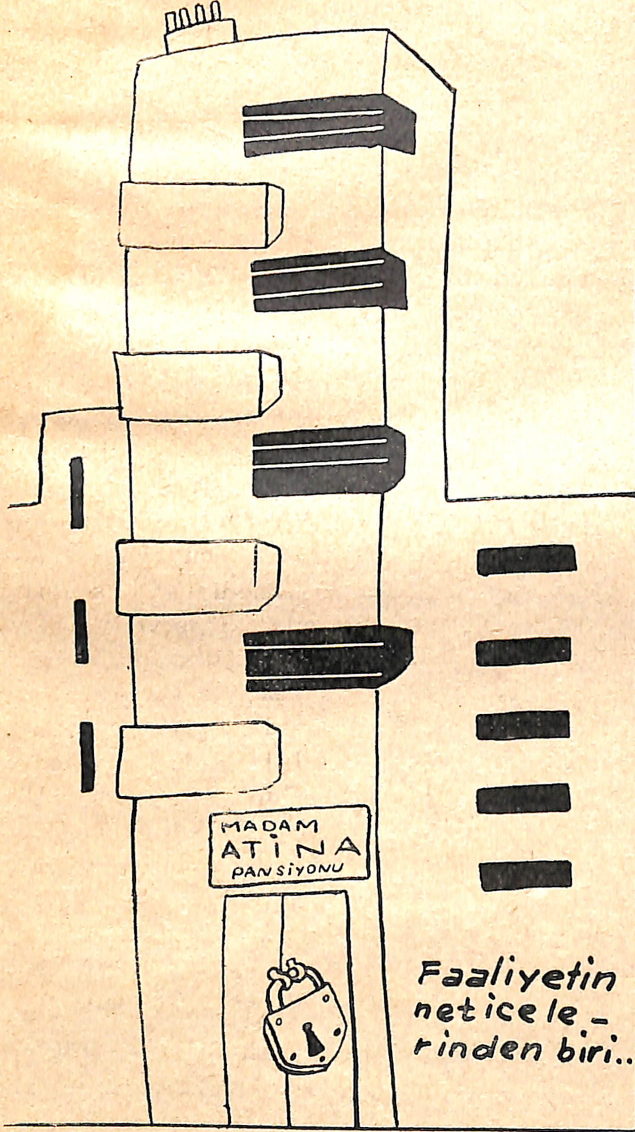
Vasfi Rıza — Haydi canım, kavga etmeyiz. Bekletmiyelim, gidelim.

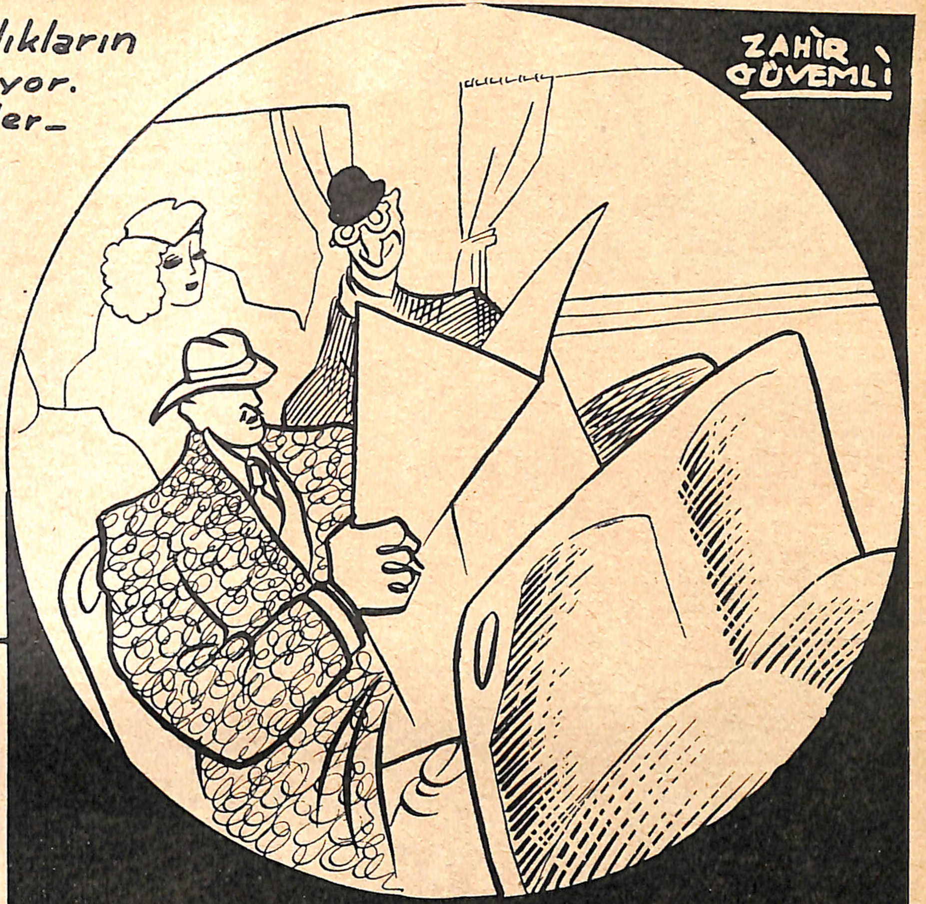
Zeki — Vay canına, kocaları geliyor!

(Nihadla Zeki dışarı çıkarlar.)

(Arkası var)

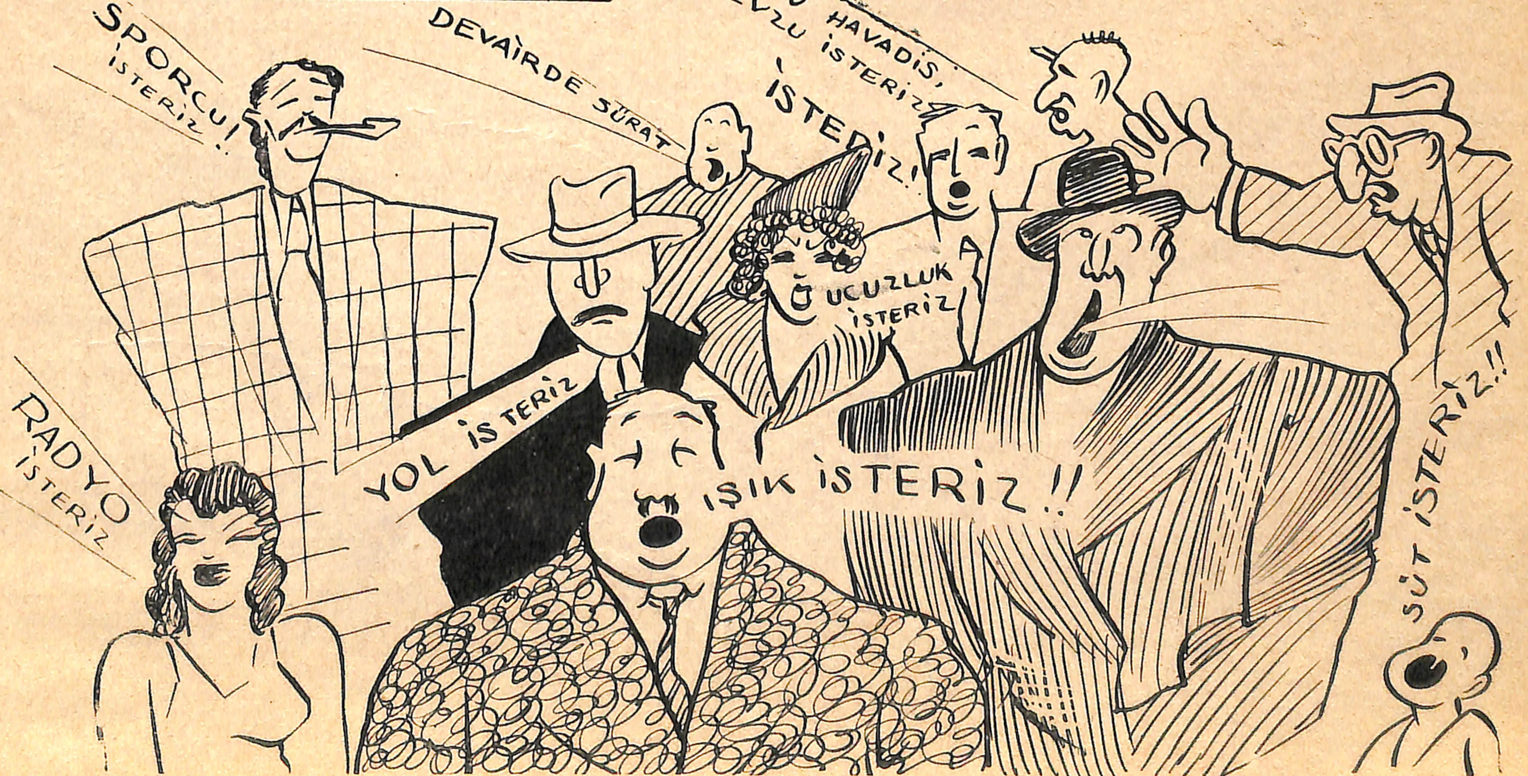
Mücadele teşkilâtı bataklıkların kurutulmasına devam ediyor.
— Gazeteler —

— Belediye Temizlik işleri müdürü otobüsler hakkında avrupada tetkikat yapmış! neyi tetkik etmiş acaba?..
— Otobüslerin temizliğini olacak...

Senfoni müsabakası açıldı..
— Gazetelerden —

Müsabaka heyetine: İstanbul senfonisi..

Cinayet GECESİ

Yazan : L. Özden

Yağmurlu, fırtınalı bir kış gecesi... Kenar mahallelerden birinde bekçi İlyas Gözcü, devriye geziyor. Bir aralık adımlarını ağırlaştırdı.. Ve daha sonra hızla dönerek beş altı adım geride eski ahşap bir evin hafifçe ışık sızan penceresi altında durdu. Bütün dikkat kesilmiş.. Saçları diken diken olmuş şu feci sözleri işitiyordu:

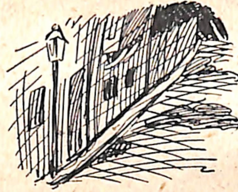
— Evet... Seni öldürmeliyim.

Bekçide el ayak buz kesilirken içerideki heyecanlı ses kısık bir tonda devam ediyor:

— Melûn.. Sana öyle bir ölüm hazırlıyorum ki, bütün dünya, buna hayran kalsın... Bu meyus tavırların, şimdi ağlar gibi duran hain bakışların beni müteessir edemez. Hiç bir vakit, işitiyor musun, hiç bir vakit kararımdan dönmiyeceğim... Ve bu gece senin bu melûn vücudün dünyadan kalkacaktır.

İlyas Gözcü, telâş içinde, sessiz adımlarla evden biraz uzaklaştıktan sonra bütün kuvvetile yakındaki karakol istikametinde koşmağa başladı... Bir kurşun hızile, kapıyı vurmadan, nöbetçi komiserin odasına daldı.. Neye uğradığını şaşıran komisere bir nefeste vakayı anlattı.. Komiser ve iki polis hemen hazırlanarak, bekçinin peşinde, jimnastik adım, yola koyuldular ve belediyecilerin iddiasına rağmen, karma ka-

rışık sokaklarda kâh çukurlardan atlıyarak, kâh küçük göllerden aşarak hedeflerine vardılar... Bekçi, soluk soluğa gösterdi:

— Nah.. Şura!..

Eller tabancalarda, ayaklarının ucuna basarak pencerenin dibine toplandılar. O heyecanlı ve kısık ses, tane tane söylenmekte devam ediyordu:

— İşte.. Şimdi boğazını yakaladım.. Moranyorsun.. Fakat seni hemen öldürmiyeceğim.. İşte böyle yavaş yavaş... Ölümün bütün acısını duya duya geber!. Nasıl kıvranıyorsun, ıztırap çekiyorsun değil mi?... Kıvran.. Debelen.. Şunu da bil ki, seni kimse artık pençemden ve ölümden kurtaramaz..

Komiser daha fazla dayanamadı.. Şapkasını sıkıca başına bastırdı... Memurlarına bir işaret etti.. Tabancasını çekti ve olanca kuvvetile kapıyı yumruklamağa başladı...

İçerideki ses hemen kesildi.. Yumruklar devam ediyor.. Biraz sonra mahut cere açıldı.. Dağınık, kır saçlı, zayıf yüzlü bir baş uzandı.. Ürkek ürkek bu kalabalığa baktı:

— Kim o!.

— Kanun namına açınız!

— Fakat...

— Fazla lâf istemez. Derhal kapıyı açınız!

— Ama...

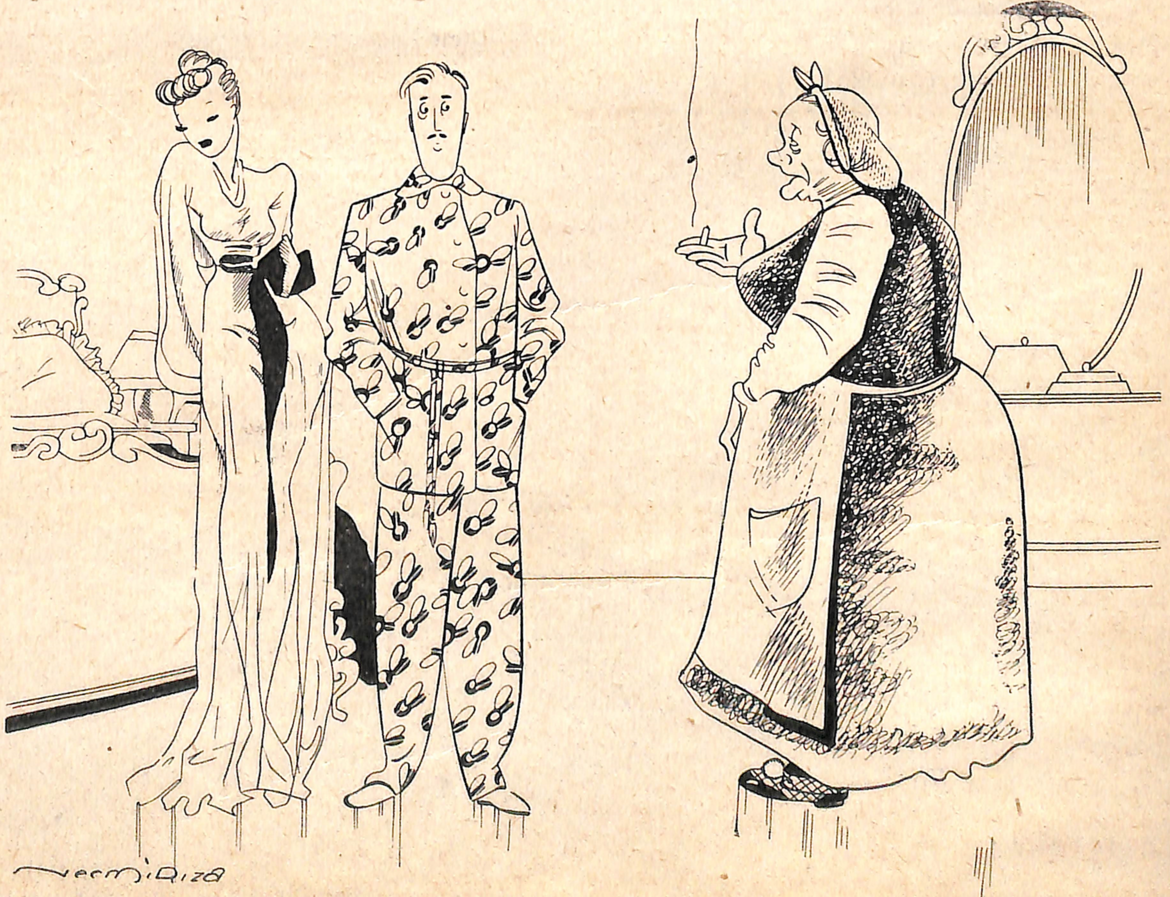
— Aması maması yok, açınız diyorum!

Adam korkmuş bir tavırla hemen başını çekti. İçeride kapılar açıldı.. Kapandı. Ve merdivenlerde telâşlı adımların koşuşması duyuldu.. Ve nihayet kapı aralanarak pijamalı, teessür ve hayretten gözleri büyümüş bir adam göründü. Önde komiser, arkada polisler ve bekçi hızla odaya daldılar.. Bir tanesi ihtiyaten kapıyı tutmuş, ötekiler etrafı araştırıyorlardı...

Bir müddet afal afal bakan pijamalı adam; nihayet yalvaran bir sesle sordu:

— Fakat ne arıyorsunuz Allah aşkına?.. Haberim olmadan evime hırsız mı girdi, ne oldu?.

Düğün gecesi sabahında:

Kaynana — Ey... Anlatınız bakayım, dün gece nasıl uyumadınız!..

Komiserin kısa ve sert cevabını, ev sahibinin uzun ve şakrak kahkahaları kesti. Ellerile karnına basarak kıvrana kıvrana gülüyordu:

— Ben... Katil ha?...

Ve tekrar uzun, kısa, sürekli, boğuk, sonsuz kahkahalar...

Polisler oldukları yerde kalmıştı.. Komiser hayretler içindeydi. Bekçi yarı ürkek bir sırıtışla bakıyordu.

Ev sahibi, nihayet, kesik hıçkırıklar haline gelen gülmelerini tutmaya çalışarak ortadaki masaya yaklaştı ve siyah kaplı bir defteri gösterdi:

— İşte katil de, maktul de burada!..

Defterin üstüne eğilen beş altı baş, bir anda ayni cümleyi mırıldandılar:

— Cinayet gecesi!

Meşhur temaşa muharriri, hâlâ ürpertisi geçmemiş sesile izah etti:

— Son perdeyi yazıyordum.. Fazla heyecana kapıldım demek.. Yazdıklarımı yüksek sesle tekrarlamışım.. Beyhude zahmet ettiniz.. Yazık!...

L. Özden

EN SONRA NE GELİR?

Zenginin biri, bir fakiri, iftara davet eder ve bir çok yemeklerden sonra ortaya pilâv gelince der ki:

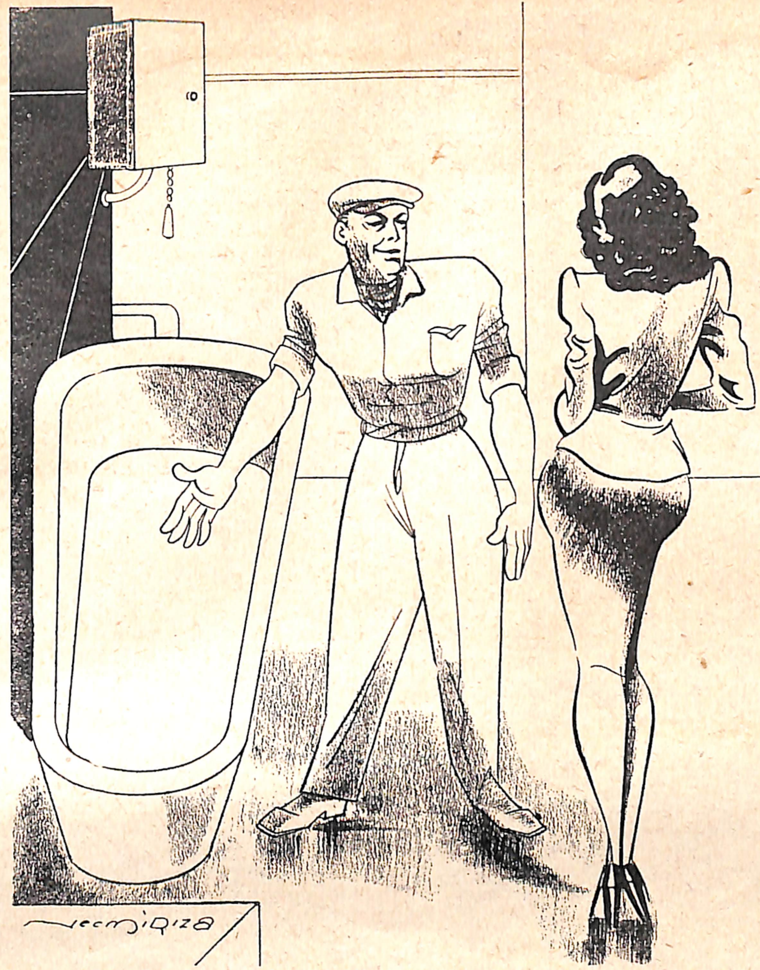
— Ah bayım, şu mübarek pilâvı yemeklerin hepsinden çok sevdiğim halde sofraya en sonra o gelir, doya, doya yiyemeyiz!..

Fakir de şu cevabı verir:

— Bizim evde de, aksine, en evvel pilâv gelir!.

— Sonra ne gelir?

— Sonra liğen, ibrik gelir!

— İşte banyonuz! Kuzum bayan, ben burada iken girin de bir kusuru var mı, göreyim!..

Bodrum şarkısı

Biz hazırız teslime, son ver pusularına,
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..
Gel şu zümrüt denizin dal yeşil sularına,
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..

Portakal kokan tenin ona benzesin biraz;
Gömüldüğün incilere hiç te uymuyor beyaz.
Bademe benzer gözler süzüldü.. Yine mi naz?
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..

Mandalina bahçesi sen olursan güzeldir.
Senin bir süzülüşün bin hurmaya bedeldir,
Dileğim: harup rengi saçlarından iki teldir,
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..

Temizlenmiş süngerden göğsün elbette aktır,
Belki de denizinin köpüğünden parlaktır.
Aç azıcık göreyim bu, sevene bir haktır,
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..

Çok olgun bir limona döndü derdinden benzim,
Tütün gibi yanarak kalmıyacak hiç izim,
Bir palamut dolusu bari punç ver; halsizim,
Soyulmuş muz vücutlü Halikarnas güzeli..

Ş. B.

NEZAKET

Harbiye - Fatih tramvayı tıklım tıklım Köprüden kalktı. Nasırına basılan bir Ermeni avaz avaz bağırıyor:

— Zo biraz dikkat etmek yoktur.. Ökçen ile nişan aloorsun he?...

— Çok gürültü etme ahbar..

— Gürültü etmesi var?.. Gel bir de ben basayım da gör.. Canım gözümden fırloor!...

— Bilet!...

Bir Yahudi müşteri herkesi güldürüyor:

— Beni yeç!..

— Neden bezirgân?

— Bu kalabalikta cürdani çikartamam!..

Ayakta şişman bir kadın, kan ter içinde, saçları şakaklarına yapışmış, oturan erkeklere dik dik bakıyor... Nerede ise, bir tanesini kolundan tutup atacak!

Yolcular arasında Fazıl Ahmet de var. Merhamete gelip kalkıyor:

— Buyurunuz bayan.

Şişman kadın etrafındakileri devirerek açılan yere çöküyor. Artık yüzünde o eski hiddet yok. Bakışları memnun, rahat.

Onun bu tombul sükûtundan sinirlenen Fazıl Ahmet bir aralık eğilip soruyor:

— Bir şey mi dediniz efendim?

— Hayır!

— Affedersiniz, yanılmışım. Bana (Teşekkür ederim) dediniz gibi geldi de!..

Karga

AMAN, UYANDIRMA!

Vaktile bir nazır, müsteşarla beraber kalemleri teftiş ediyorlardı. Bir odaya girmişler, kimseler yok.. öbür odada gene kimseler yok.. üçüncü odada uykuya dalmış bir memur!..

Müsteşar, bunu uyandırmak için yanına yaklaşırken nazır mani olur:

— Aman birader bırak.. nasılsa uyuya kalmış ta gidememiş.. uyandırırsak o da kaçar!

SONUM NE OLACAK?

Meliha tatlı dilli bir kızdi. Bir gün Feridun ona Kadıköy iskelesinden yirmi metre ötede rastladı.

Feridun, dörtte bir budala, yüzde elli güzel ve yine dörtte bir çapkın bir delikanlı idi. Bu demekti ki Feridun senenin ancak dört ayında çapkınlık yapabilirdi. Yine bu demekti ki Feridun senenin altı ayında budalanın budalası olurdu. Amma bugün Melihanın çok güzelliği vardı. Erkeklerin adını kolay bulamadıkları bir renkte tayörle rop arası bir elbise giymişti. Şakaklarına yapışan yayvan kenarlı şapkasile başı, kulakları düşmüş bir tazı kafasına dönmüştü. Kulakları sarkık olduğu zaman tazılar çok yumuşak olurlar ve inanınız bana, kolaylıkla her istenilen yola sevkedilebilirler de...

Yüzde elli budala olan Feridun, yüzde yüz mükemmel bir acvı idi. Fötr şapkasının duruşundan Melihanın bugünkü yumuşaklığının derecesini sezebilmişti: Yirmi dakika sonra Modada idiler. . . . . . .

. . . .

Bir hafta sonra ikisini yan yana Ada vapurundan çıkarken gördüler.

Bir pazar günü Heybelide beraber yemek yemeleri, tanıyanlara bir kaç günlük bir dedikodu mevzuu olmuştu.

— Hey, cenaze geçiyor be!.. Bari ölüye hürmeten şu şapkanı çıkar...

Ve sonra, her geçen gün onlardan, tanıyanlar kadar tanımıyanlar da bahse başladılar.

* * *

Halbuki...

Modaya gittikleri gün birbirinden iki metre aralıkla yarım saat kadar köprü üstünde dolaşmışlardı.

Ada vapurundan yanyana çıkmalarında hiç bir fevkalâdelik yoktu. Çünkü o gün birisi Heybeliden, öbürü Kınalıdan vapura binmişti.

Aynı sofrada yemek yemiş olmaları da bir efsane idi. Çünkü o gün aynı sofrada yirmi otuz başka davetli sayılabilirdi.

Bu kısa mukaddemeyi yapmaktan maksadım, dün sabah uyanır uyanmaz Feridunun yaptığı şu telefon muhaveresinden sizi haberdar edebilmek içindir.

— Zırrr... Zırrrr!..

— ......

— Zırrr... Zırrrr!..

— Allo...

— Feridun sen misin?

— Evet efendim.. Bendenizim.. Kiminle müşerref oluyorum?

— Bu ne ağız kuzum.. Bu ne resmiyet?

— Affedersiniz efendim, tanımadım da..

— Ben Meliha..

— Ha.. Siz misiniz Bayan Meliha.. Ne emrediyorsunuz efendim?

— Hiç bir şey emretmiyorum Feridun.. Yalnız benim sonum ne olacak?

— Anlıyamadım efendim.

— Tabiî anlıyamazsınız. Anlamak işinize gelmiyor değil mi? Hi, hi, hi, hi, hi...

— Ne o? Ağlıyor musunu?.

— Sorması da var.. Hi, hi, hi, hi...

— Canım efendim, niçin ağlıyorsunuz?

— Ben ağlamıyayım da kim ağlasın? Bu zavallı kızın sonu ne olacak diye hiç dordun mu?

— ?!!...

— Ne olacak benim sonum?

— ......

— Benim sonum ne olacak.. Hi, hi, hi, hi...

Muhavere bundan fazla devam edemedi. Çünkü Feridun telefonu kapadı ve telefon zili bir kaç kere daha zırladığı halde yine uzandığı şezlonktan kımıldamıya lüzum görmedi. Bu, bu arkadaşlığın sonuydu.

Gelelim sana.. Senin sonun ne mi olacak? Meliha? Ne olabilir ki...

Yine bir gün, Kadıköy iskelesine giderken bir başka Feriduna rastgeleceksin. Yine bir kün sizi Modada, Adada görecekler, yine Feridunun dostları kadar senin dostların da bundan memnun olacaklar.. Çünkü yeni ve eskisinden daha tatlı dedikodular yapabilecekler. Belki bu ikinci Feridunla geçecek gönlerin sana birincisinden daha tatlı gelecek ve zannedeceksin ki o da bu zevki senin gibi tatmaktadır. Ve yine bir gün bir telefon muhaveresi olacak ve yine soracaksın:

— Benim sonum ne olacak?

Ağlıyacaksın, güleceksin. Bulacak ve her bulduğunu kaybedeceksin. İlâhi Meliha!. Hayatı sen hiç tanımadın mı?

Şeytan

HİNDİ DOLMASI

Bay Cemil, Çamlıca civarındaki küçük köşküne çekilmiş, belki iki aydanberi İstanbula inmemişti. Bahçede öğle yemeğini yemek üzere idi. Yemeğin arasında hindi dolması da vardı. Birden karşısında ne zamandanberi borçlu olduğu Bay Şevketi görünce şaşaladı.

Bay Şevket:

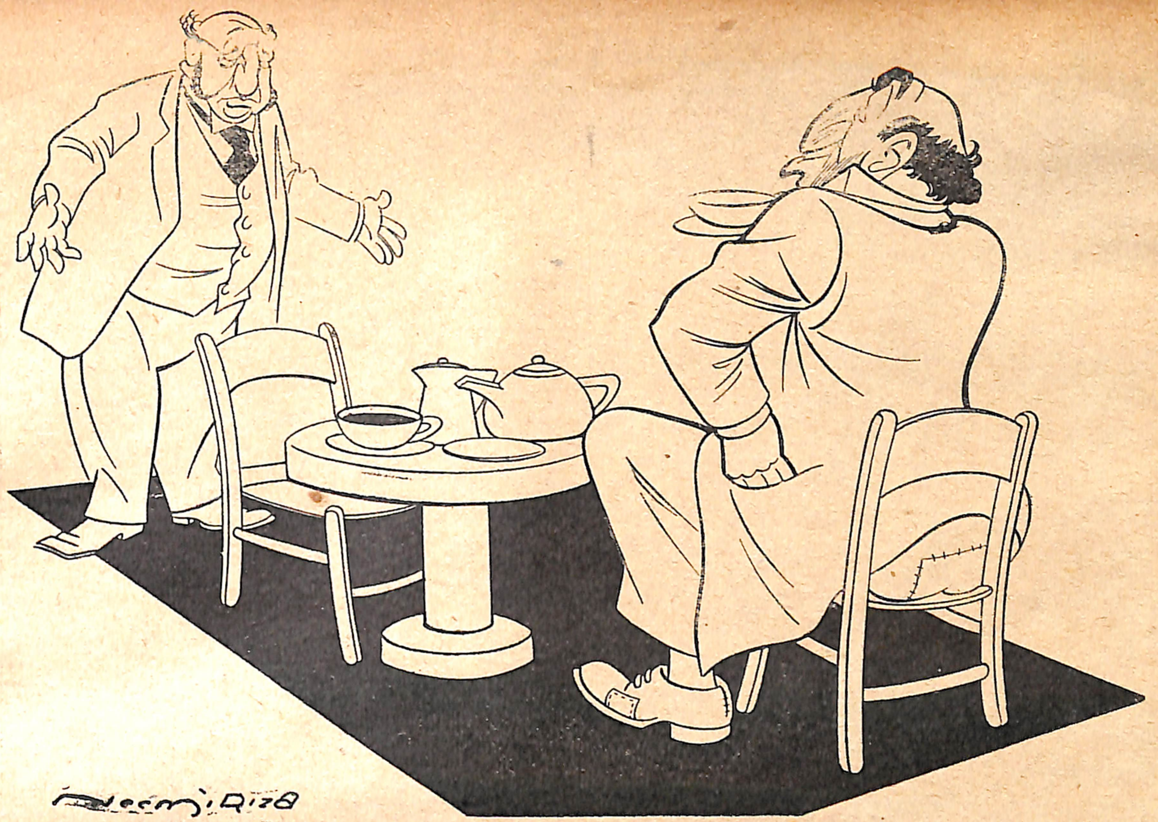
— Artık yarın öbürgün diye sallamak yok, dedi, şu bizim parları ver bakalım!

Cemil boynunu büktü:

— Birader, vallahi meteliğim yok, canımı alacak değilsin ya?

— Meteliği olmayan adam hindi dolması yer mi?

— A birader, işin içyüzü başka! Zavallı hayvanı açlıktan ölmesin diye kesdim de dolmasını yaptık!

— Kolay yele Salamon.. Şekerleri cebinde koyuyorsun...
— Affedersin, kendimi kahvede sandim...

Dertlerin en büyüğü

Doktor — Azizim, sizin hiçbir şeyiniz yok, ama hiç!..

Hasta — Bravo doktor, iyi anladınız... Hattâ size verecek param bile yok...

ADED

Bir Suriyeli İstanbulu ziyaret ederek memleketine avdet etmişti. Türkçeyi iyi bilen bir arkadaşı, İstanbulu görmediği için merakla soruyordu:

— İstanbul güzel mi?

— Güzel.. Şok cami, minare.. Ben hayran!..

— Çok cami var mı?

— Şok... İstersin ne kadar?..

— Bin tane var mı?

— Şok şok.. Daha şok!.

— On bin tane!..

— Daha şok, daha şok!

— Amma yaptın ha!. Bir milyon cami yok ya?.

— Fazla... Şok daha fazla!..

Bunun üzerine arkadaşının türkçeyi pek iyi bilmediğini, hele türkçe adedler hakkında pek cahil olduğunu anlıyan refiki sordu:

— Üç bin dört yüz yetmiş sekiz cami var mı?

Bu sùalin karşısında Suriyeli bir müddet kafasını kaşıyarak düşündü, sonra tereddüt ederek cevap verdi:

— Belki!..

MERCİMEĞİ FIRINA VERİNCE

Yolda yürüyordu. Kolumu hafifçe dürterek karşıdan salına salına geçen bir kızı gösterdi:

— Nasıl, beğendin mi?

— Beğendim demek te söz mü?.. Bu âdeta bir âfet, ayol...

Kız, bizim bu alâkamızı derhal fark ederek gülümsemeğe ve arada bir kırılıp dökülmeğe başlayınca ilâve ettim:

— Şakayı bırak ama, fıkır fıkır kaynıyor...

Kulağıma iğilerek:

— Mercimeği fırına vereli üç gün oluyor. Kâfirin kızı kaynayıp fıkırdamaz da ne yapar?

— Benim gözüm de esnaflıkta açılmış birader!.. Şöyle temelli bir dükkân bulabilsem hemen tutacağım...
— Ne duruyorsun. Eminönündeki dükkânlardan birini kirala!..

Gazetelerden: Dizlere vurularak ve «Oy!» diye bağrışılarak oynanan bir dans çıktı...

— Üst kattakiler sözde yeni evli olacaklar!.. Tanrının günü «Ay, oy!..» sille, tokat gırla gidiyor!..

Tanıdığım biri vardı: Son günlerde, Allah yürü ya kulum demiş, ayda otuz lirayı bulmıyan kazancı, yüz, iki yüz, dört yüz, altı yüz, derken bine dayanmıştı. E, insanın ayda bin lira kazancı olur da ne yapmaz, ne almaz ki!...

Bu yeni zengin de servetin verdiği şaşkınlıkla bir gün kuyruklu konser piyanosu alıyor, bir başka gün Amerikadan son sistem radyo getirtiyor, harap mahallenin kendi halinde halkını hayran ediyordu..

Geçenlerde bir de buz dolabı almış.. Vapurda, sokakta, kime rasgelse, sözü evirip çevirip buz dolabına getiriyor:

— Sıcaklar müthiş efendim. Bereket versin bizim buz dolabına..

— Azizim, buz dolabında soğutulan suyun lezzeti başka türlü oluyor..

— Buz dolabını aldığım gündenberi adeta çocukların iştihası açıldı..

— Refikam hiç meyva sevmezken şimdi bayılıyor. Hani doğrusunu isterseniz buz dolabında soğutulmuş kirazın, armudun, şeftalinin lezzetine de doyum olmaz.

— Sıcaklardan mı şikâyetçisiniz. Tavsiye ederim bir buz dolabı alınız.. Gerçi ilk önce sekiz yüz lira göze çok gibi görünürse de asla değil.. Suyunuzu soğutursunuz, meyvenizi soğutursunuz, biranızı, rakınızı, şarabınızı soğutursunuz!..

Buz dolabı ev halkının da çok işine yaramıştı: Yemek haftada bir pişiyor, zeytin yağlı yaprak dolmaları buz tutmuş zümrüt lüleler halinde günlerce ekşimeden dolapta sıralanıyordu.

Ağızlarda bir efsane gibi dolaşan buz dolabından ağustos sıcakları basınca artık mahalle halkı da istifadeye başlamış, akşamları:

— Bey babam selâm söyledi...

Diye çocuklar, ellerinde rakı şişeleri, su testileri, meze tabakları ile kapı önünde sıralanmağa başlamışlardı..

Gerçi eylûl geçip te yağmurlu rüzgârlar bastırınca buz dolabı lâkırdısı biraz soğuk düşmeğe başlamıştı. Fakat o, zengin bir tebessümle mesut mesut gülerek:

— Bilâkis efendim, diyordu, dışarıda kar buram buram yağarken sıcak kaloriferli bir odada buz dolabını açıp bir kadeh buzlu şampanya içmek... Sade sekiz yüz lira bu değer.

Çimdik

— **İki senedir kaynanama bir tek kelime bile söylemedim..**
— **Neden?..**
— **Sözünü kesmemek için!..**

Kadın — Galiba alacak bir şey unuttuk...
Erkek — Zannederim... Cebimde biraz para kalmış!..

DEDİKODU

Leylâ, dedikoduyu pek sever... Her şeyi duymak, öğrenmek merakında, her meseleden de haberdar görünmek hevesindedir.

Bir gün, Bayan Celile:

— Neclânın başına gelenleri duydun mu? dedi.

Leylâ buna dair bir şey duymamıştı... Fakat, duymadım demeyi şöhretine lâyık bulmadı:

— Duymaz olur muyum? dedi... Duydum, hepsini duydum...

Sonra, bir kaç defa yutkunup ilâve etti:

— Hele bir kere de sen anlat bakayım!..

SON VAPUR

Lüna - Park'tan arbaya bindikleri zaman, Rızanın saati altıya beş vardı.

— Vapur altı buçukta, dedi, bol bol yetişiriz Türkâncığım..

Arabacı, kurnaz bir gülümseyişle kamçısını şaklattı; sarsılarak çamlar arasından geçmeğe başladılar.

Sekiz aylık bir aşkın bu ilk uzun buluşmasıydı. Köprüden kalkan ilk vapurla Adaya gitmiştiler. Fakat ilk vapurdan son vapura kadar olan dokuz saatlik zaman ne çabuk geçivermişti. Göz göze geldikleri vakit ikisinin bakışında da bu düşüncenin gölgeleri vardı. Artık konuşmıyorlardı bile.

Araba, iskeleye yaklaşırken, Nizam yolundan görünen bir deniz parçası karşısında birden ürperdiler: İskeleden bir vapur uzaklaşıyordu. İki dakika sonra meydanın ortasındaki saat onlara tehlikeyi haber vermişti: Altı buçuk!..

— Şimdi ne yapacağız?

— Bilmem...

İskele memurları, onların telâşını azaltacak hiç bir çare gösteremediler. Hattâ bir tanesi, çapkın bir tebessümle alay bile etti:

— Bundan sonra vapur, yarın sabah altı buçukta... Ona yetişmeye çalışın!

* * *

Türkânla Rıza, yollarının üstündeki ilk otele girdiler.. Garson onlara deniz üstünde güzel bir oda açtı. Balkona beyaz örtülü, tertemiz bir masa kurdu ve üzerini mezelerle, buzlu biralarla donattı..

Kızıl bir gurubun alevleri içinde küllenen İstanbula

karşı kadehler sık sık kalktıkça, içlerindeki gizli üzüntü gizli bir sevince dönüyordu.

Biraz sonra, suların üstünde kırık bir ay görünmeğe başladığı zaman, vapuru kaçırdıklarına, adeta ikisi de memnundular..

Yalnız, ara sıra, gözleri kapının camından odadaki beyaz karyolaya kaydıkça içlerinde tatlı bir endişe kıvrılıyordu: Nasıl yatacaklardı? İkisi de bu tehlikeli mevzu üzerinde konuşacak halde değildiler.

Fakat, saat ilerledikçe, her şey onları uykuya çağırıyordu: Şimdi mehtap, güzel bir rüya, denizin şırıltısı tatlı bir ninniydi..

Rıza, sevgilisine sordu:

— Uykun geldi mi Türkân?

Genç kız, sıcak bir ürperme ile mırıldandı:

— Bilmem...

Rıza, karar vermişti artık: Onunla bu tesadüfen yalnız kalıştan istifade etmeğe kalkışmıyacaktı.

Kadehteki son bira yudumunu emerek ayağa kalktı:

— Sen gir odaya, soyun, yat...

— Ya sen?

— Ben...

Durdu, sesi katlandığı fedakârlığın gururile dikleşerek cevap verdi:

— Ben şu koltukta uyurum!

* * *

Rıza, o gece gösterdiği mertliğin mükâfatını görmekte gecikmedi: Türkân bir daha onun yüzüne bakmadı!

Çimdik

İŞLER FENA

Fettan Açıkgöz, her sabah köşe başındaki dilenciye iki kuruş verirdi.

Dün, yine elini cebine soktu ve bir kuruş çıkarıp fakirin avucuna koydu.

Dilenci, senelerdenberi iki kuruş almağa alıştığı için, bu sefer, gedikli müşterisinin yanıldığını sandı ve:

— Bayım, dedi, bir kuruş noksan verdiniz!

Bay Fettan gülümsedi:

— Biliyorum, dedi, biliyorum.. İktisadî buhran bizi de sarstı. Kendimden de kestim: eskiden iki şişe şampanya içiyordum, şimdi bir şişe içiyorum!

Kadın — Düğünümüzde davetlilere yemek mi verelim, çay mı?..
Erkek — Birer lohusa şerbeti versek daha münasib ..

2 inci Düğün

Erzurum eşrafından zengin bir ailenin çocuğu olan Şerif, Hukukun son sınıfında iken kalbini bir kıza kaptırmıştı.

Tecrübesiz, toy bir delikanlı olan Şerif, az zamanda bu güzele çok bağlandı. Sevdi, sevildi ve büyük bir ailenin yegâne çocuğu olduğu için, bu cesaretle kızla evleniverdi!

Tevfik fikretin hakkı varmış:

Eevlendiler sevіştiler amma muvakkaten
Sevda sukuta başladı bir hafta geçmeden

Zavallı gencin rahatı, huzuru kalmamıştı. Ailesinden sık sık çektiği deste deste liralar, küçük bayanın sıcak avuçları içinde derhal eriyordu!

Bütün bu israf, geçimsizlik, huysuzluk yetişmiyormuş gibi, Şerif, bir gün onu başka birile konuşurken de görüvermişti.

O zaman, delikanlı derhal kararını verdi, mahkemeye müracaat etti ve hukuk şahadetnamesini ilk defa bir talâk davasında kendi lehine muvaffakiyetle kullandı!

* * *

Ailesini görmek için bir yaz günü Erzuruma giden Şerif, orada anasının, babasının şu müşterek arzusile karşılaştı:

— Seni evlendireceğiz!

Görerek, severek, konuşarak, öpüşerek yaptığı izdivacın sonsuzluğundan ürken Şerif:

— Peki, dedi, evlenirim... Belki görmeden, konuşmadan, eski usul yapılacak bir izdivaç daha hayırlı olur!

* * *

Oğullarının yüksek tahsil görmüş, İstanbul hayatına alışmış bir genç olduğunu düşünen ana ve baba, ona lâyık bir eş aradılar ve buldular. Bu, İstanbuldan yeni gelmiş bir memur ailesinin kızıydı. Güzeldi, inceydi, şıktı. Tam oğullarına lâyıktı.

* * *

Bir sonbahar günüydü. Kızıl yapraklı bir sonbahar günü... Şerif anasının, babasının sevinç yaşları karşısında, gelini koluna takmış, gerdek odasına girmişti.

Merasimin verdiği heyecanla biribirine bakamıyan genç çift odaya girer girmez, kız bir çığlıkla yere yıkıldı.

Açılan duvağın altından, Şerifin ilk karısının baygın yüzü görünüyordu.

Çimdik

BİR RÜYA

Epey zamandanberidir, bay Naimadan verdiği bir lirayı alamıyan bay İrfan arkadaşına sokakta raslayınca, lâkırdıyı dolaştırıp :

— Dostum! ben bu gece bir rüya gördüm.

— Hayırdır inşallah!

— Evimde oturuyormuşum. Derken kapı çalındı, içeriye sen girdin. Ağız açmadan, bana şu mahut bir lirayı uzattın.

— Ya?! Sen rüyaya inanır mısın?

— Amenna!

— Ben inanmam.

— Hata ediyorsun.

— O halde, sen de bana liranın makbuzunu ver ki, o zaman ben de inanayım!

Şair — Siz, ben, mehtab... Bundan daha güzel ne olabilir?..

Kız — Altımızda bir otomobil...

ŞEMSİYE ALTI

Bir haftadır, gökyüzünü kaplıyan esmer bulutlar arasında güneş kaybolmuştu. Gece, oluklardan boşanan suların tatlı şırıltısile kapanan gözler, sabahleyin yine yağmur sesile açılıyordu. Halbuki, Celilenin sinirleri yağmurlu havaya hiç gelmez.

İşte bugün yine bütün hırçınlığı üstünde idi. Yollardan, siyahlar giymiş bir matem kafilesi gibi ağlıyarak geçen şemsiyeleri gördükçe göğsü hırçınlıkla kabarıyordu.

Reşatla böyle yağmurlu bir günde tanışmışlardı. Tam yirmi beş yıl evvel... O zaman ne güzel, ne ince bir kızdı...

Celile, gözleri önünde canlanan bu uzak hayal ile yakın hakikati mukayese için yerinden fırladı, aynaya baktı ve itirafı güç bir ıztırapla tekrar koltuğa gömüldü, hülyalarına daldı...

Evet, tam yirmi beş yıl evvel böyle bir günde tanışmıştılar. Celile, yağmura tutulmuş, bir saçak altında barınmağa çalışıyordu. Geniş şemsiyesi altında rahat rahat yürüyen Reşat, bu ıslanmış kumruyu görünce sıcak bir tebessümle yanına sokulmuş, hiç bir şey söylemeden onu şemsiyesinin altına almıştı. İşte o şemsiye altı, çok geçmeden bir dam altı olmuş, iki genci birleştirmişti.

Yirmi beş yılın ilk çılgın haftaları, ilk âteşin ayları gözlerinin önünden birer birer geçiyordu: Ne yorulmaz bir aşkla sevişmişlerdi yarabbi ...İki sene sonra, bu

yuvaya bir yavru ses daha karışmıştı: Nihal!.

Celile, bir an gözlerindeki hayali sildi: İşte Nihal, salonun bir köşesinde dudaklarının kırmızısını tazeliyor, şapkasını biraz daha sol kaşına indiriyordu..

Bir müddet bu güzel kızı, yirmi yıl evvelki kendisini seyreder gibi, doya doya seyretti. Aralarında yalnız bir fark vardı: Celile on sekiz yaşında gelin olmuştu. Halbuki Nihal, yirmi üçünü bitirmek üzere idi ve henüz bir istiyen de yoktu

Sinirli bir kız anası telâşile yerinden fırladı ve sokak kapısından çıkmak üzere olan Nihalin elinden şemsiyeyi zorla çekip onu yağmurun altında şaşkın şaşkın bıraktı.

Karga

ADRES

Genç temaşa münekkidlerimizden (B. A.), pürtelâş odadan içeri girdi:

— Müthiş bir makale hazırladım.. Şehir tiyatrosunu berbad ettim... Muhsinin vaktile Avrupaya gidiyorum diye şayia çıkarıp Üsküdarda kimin evinde saklandığını yazdım...

— O Üsküdardaki evin adresini iyi öğrendin mi?

— Ne olacak?..

— Makale çıktıktan sonra da sen saklanırsın!..

Gülen Kadın

Soğuk bir kış gecesi: Sokakta, otomobillerin boru, tramvayların çan seslerini kar donduruyor. İstanbulu beyaz benekli bir karanlık sarmış..

Şehir Tiyatrosunda, ince, nükteli bir komedi oynanıyor. Elektriklerin ışığı ve kaloriferlerin hararetile zengin bir yaz güneşi dolmuş kadar ısınan ve aydınlanan bu salonda oturmak ne lezzetli oluyordu: Localarda, ağır tuvaletlere bürünmüş bayanlar, genç kızlar, taze kadınlar.. Öyle güzeller ki, gözlerinin yeşil zümrüdü, mavi firuzesi ve dudaklarının canlı yakutu, parmaklarındaki elmasların ışıklarını körletiyor..

Oyunu dinlerken onların yüzlerini seyrediyordum. Oyunu seyrederken de onların cıvıltılarını dinliyordum.

Hele karşıki locada, beyaz yüzü lûtr mantosu içinde karanlığın siyah kadifesine gömülmüş bir kırık ay gibi soluk bir beyazlıkla parlıyan şu ince kız, şu narin taze ne güzeldi. Ne vakur güzel... Bütün salonu kahkahadan kıran çapkın nükteler, zarif cümleler onun asil yüzüne en küçük bir tebessüm kırışığı bile çizmiyordu. O, bütün bu sözleri, mağrur bir sükûn içinde dinliyor, ne Vasfi Rızanın çehresindeki ince hareketler, ne Bedianın manalı sözleri, bu kibar bakışlara bu kısılmış dudaklara biraz hareket vermiyordu.

Ben, oyunu unutmuş, yalnız onu seyrediyordum: Ne zarif, ne zevkli giyinmişti. Tavırları ne kibardı. Belliydi ki bu güzel başın ve bu güzel göğüsün içinde de, ra, bu kısılmış dudaklara bikalb saklı...

Birden salon karıştı. Sahneye Hazım gelmişti, iri bir avukat kıyafetinde.. İlk sözü, Vasfi Rızaya şu oldu:

— Ne ne ne ne yapıyorsun orada bire eşşek oğlu eşşek!

Bu cümleyi duyar duymaz, ansızın bir mucize oldu: Güzel kızın yüzündeki bütün asil çizgiler, dudaklarındaki mağrur sükût silindi ve neşeden kıvranarak sevinç içinde gülmeğe başladı:

— Kah kah kah kah kah..

Dikkat ettim, bu güzel yüzdeki ağız, içinde hamakat koyunları meleşen bir ağıl kapısından farksızdı.

Kadının güzelliği susarken belli olmuyor!

Çimdik

En Ağır Yük

Nesimaçi, Adapazarından İzmite gelerek trenle İstanbula dönmek istiyordu. Fakat o gün trenler işlemiyordu. Nesimaçi, düşündü, taşındı, nihayet, diğer iki yolcu ile beraber İstanbula giden bir kayığa binmeğe karar verdi.

Yahudinin yanında, hasta ve yatalak karısı ile Adapazarından getirdiği eşya dolu bir çuval ve bir sepet yumurta vardı.

Kayık, körfezden çıkar çıkmaz, rüzgâr şiddetini artırmağa, dalgalar gittikçe büyümeğe başladı. Kayıkçı tehlikeyi vaktinde anlamıştı:

— Herkes eşyasını denize atsın.. dedi, yoksa batarız!

Yolcular, torbalarını, sepetlerini birer birer fırlatmağa başladılar. Yalnız Nesimaçi çuvallarına sımsıkı sarılmış ağlıyordu. Kayıkçı, yahudinin bu haline karşı köpürdü:

— Ulan, dedi, daha ne duruyorsun, ben sana ağır yüklerini denize at demedim mi?

Nesimaçi, can havlile bir sağına, bir soluna baktı, mütevekkil bir lisan ile:

— Yunahi senin boynuna kayikci başi, işte atiyorum, benim an ağir yüküm budur!..

Dedi ve ihtiyar, yatalak karısını kullarından tutunca köpüklü dalgaların arasına salıverdi!.

Lûgatnamei Zahir Çelebi

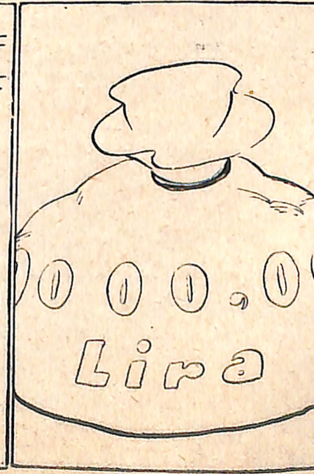
Hemcins

Hicap

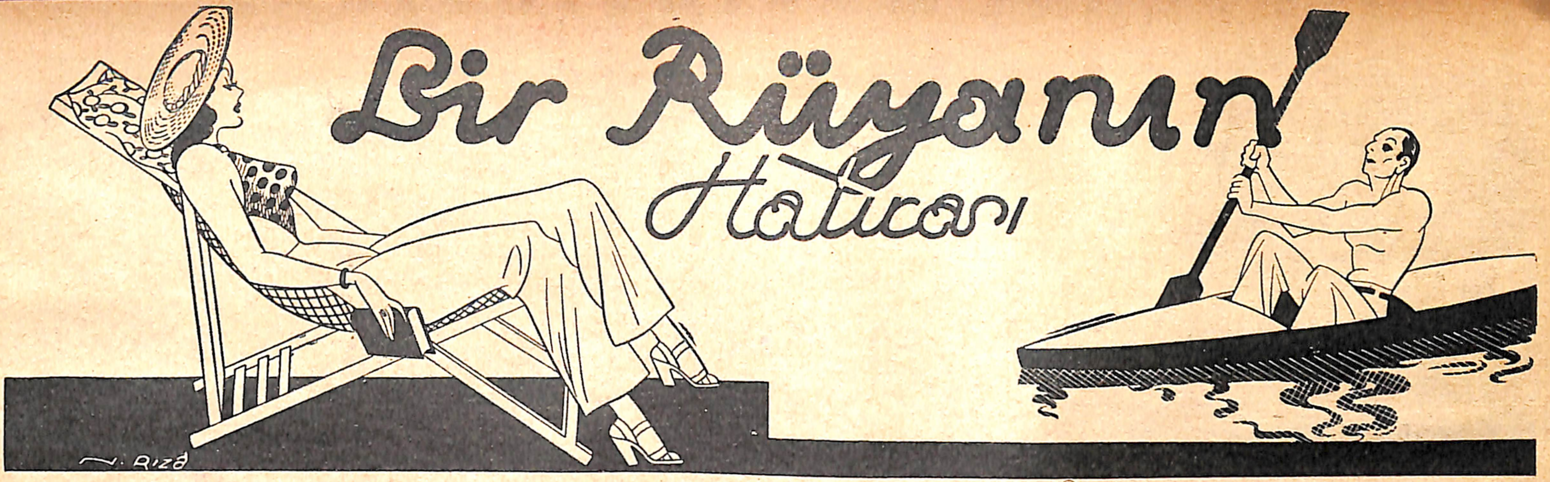
İbadet

İlâç

İtibar

Tefrika No. 18

MAHMUD YESARİ

Remide, kapı aralığından kocasının hizmetçiye kaç kuruş bahşiş verdiğini görememişti. Genç kadın, bunda, bir tehlike sezdi. Eğer kocası, bol bahşiş verirse, hizmetçi kız, «Remidenin adamı» olmaktan çıkardı. Fakat Remide de bahşiş hususunda kocasile boy ölçüşemezdi. Halbuki o, hizmetçi kızın yardımına muhtaçtı. Bu vaziyet karşısında kendisi de, kocası da hizmetçi kızın esiri olacaklardı.

Hizmetçi kızın vaziyeti idare edişindeki ustalık, Remideyi korkutmuştu. O, bu ustalık'la, iki tarafı da «yonlar» dı.

Remide, kocasından iksinmekle beraber, ondan ayrılmak niyetinde değildi. Hizmetçi kızı evden atmanın zarurî olduğuna karar verdi.

O gün, baş ağrısının geçtiğini söyliyerek aşağıya indi, kocasile tatlı tatlı konuştu. Gece, yemekten sonra, bir piket partisine oturdular. Veysi Kazanç, çok neşeliydi. Pikette karısına, hemen kasdan gibi yenildi:

— Karıcığım, oyunda kaybettim, demek ki mesudum.

Remide, bunun manasını anlamamış göründü:

— Neden kocacığım?

Veysi Kazanç, dimağında yer etmiş klişeleri espri olarak kullanmağa alışmış bütün iş adamları gibi, zeki olduğuna kendisinin de inandığı bir gülüşle:

— Aşkta kazanan kumarda kaybeder! dedi.

Remide, dudaklarının ucuyla gölümsedi. Veysi Kazanç bu yarım gülümseyişe alınmıştı:

— Neye böyle gülüyorsun sevgilim?

Genç kadın, gözlerini kapıyarak içini çekti:

— Kocacığım, iflâs etmenden korkuyorum.

Bu cevap, Veysi Kazancı, çılgına çevirmişti; yerinden kalktı, karısına yaklaştı, onu omuzlarından tuttu:

— Söyle, dedi. Ne emrediyorsun?

Remide, koyu lâcivert gözlerini kocasının gözlerine dikti, heyecansız bir sesle:

— Ne emretmekliğimi istiyorsun, kocacığım?

Veysi Kazanç, bu bakış karşısında erimişti; ellerini karısının omuzlarından çekti, doğruldu:

— Sen, bir meleksin karıcığım.

Şaşkın, kararsız bir vaziyette idi; masa üzerindeki kristal kutudan bir sigara aldı, yaktı:

— Çok ciddi söylüyorum; Remide, sen, hakikaten temiz, kibar, yüksek ruhlu bir kadınsın!

Remide ayak ayak üstüne attı:

— Bir sigara da bana verir misin?

— Emret sevgilim.

Genç kadın, kocasının uzattığı ve kibrit çaktığı sigarayı yakınca, bir nefes çekti, dumanlarına bakarak sordu:

— Bu kadar iltifat neden icap etti, kocacığım?

Onun sakin hali Veysi Kazanca, dört yandan mesut bir kadın hali gibi görünüyordu. Veysi Kazanç, bu koz üzerinde oynamak istedi:

— Sebepleri var, karıcığım.

— Söylersen memnun olurum, kocacığım.

Veysi Kazanç, sigara ağzında, bir eli pantalonunun cebinde, Remidenin karşısında duruyordu:

— Söyliyeceğim, sevgilim. Ben iki gecedir eve gelmedim. Sen küçük bir serzenişte bile bulunmadın.

Remide, sigarasının dumanlarına bakıyordu:

— Ne söyliyecektim?

— Beni kıskanmıyor musun ?

— Bu, büsbütün ayrı bir sual.

— Neden?

— Kıskanmaklığım için şüphe etmem lâzım.

— Benden şüphe etmiyor musun?

— Şüphe etmekliğim için, sana, inanmamam lâzım.

Remidenin verdiği cevaplar, Veysi Kazancı müşkül vaziyette bırakmıştı; o, Remidenin böyle şeyler soracağını ve söyliyeceğini bilmiyordu; kekeledi:

— Bana, inanıyorsun, değil mi?

Genç kadın, sigarayı tablaya bastırdı; sesinde, emniyet vardı:

— İnanmasam, beraber yaşıyamam.

Veysi Kazanç, duralamıştı:

— Mükemmel kadınsın, Remide!

Remide, dudaklarının ucuyla gülümsedi, göz kırpar gibi baktı, bir şey söylemedi, yürüdü.

— 9 —

Rüzgârlar sert sert esmeye başlamıştı. Gökyüzü, sık sık bulutlanıyor, denizin rengi bulanıyordu.

Yelken açmanın, sandalla açılmanın tadı kaçmıştı. Plâjın kalabalığı, elekten geçiyormuş gibi seyrekleşiyor; asfalt, gün geçtikçe tenhalaşıyordu.

Kışlık giyeceği, yiyeceği, yakacağı olmıyan yoksul insanları, yaklaşan bir ölüm acısı gibi düşündüren bu değişiklik, Remideyi, vakitsiz gelen bir misafir gibi sinirlendiriyordu.

Kocası, açık açık değil, fakat imalar, kinayelerle, artık «dönmek zamanı» geldiğini anlatıyordu:

— Sevgilim, buralarda, tuhaf değil mi, hava, birdenbire soğuyor. Halbuki Maçkada falan, daha hava ılık!

Genç kadın, bu imalı, kinayeli sözleri anlamamazlıktan geliyor, hafif bir gülümseme ile cevap vererek geçiştiriyordu:

(Arkası var)

— Niye bu kız böyle hep karanlıkta kalıyor?
— Nişanlısı elektrikçi de, kıskanıyormuş!

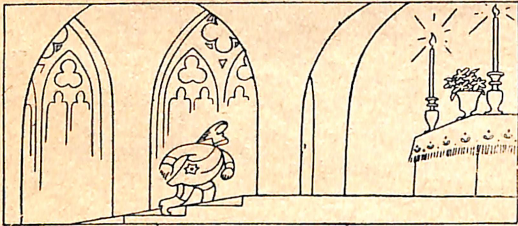
[Fransız karikatürü]

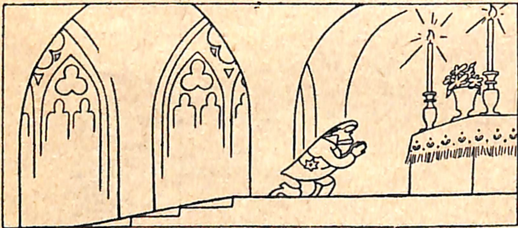

Avrupada av mevsimi başlarken!

[İtalyan karikatürü]

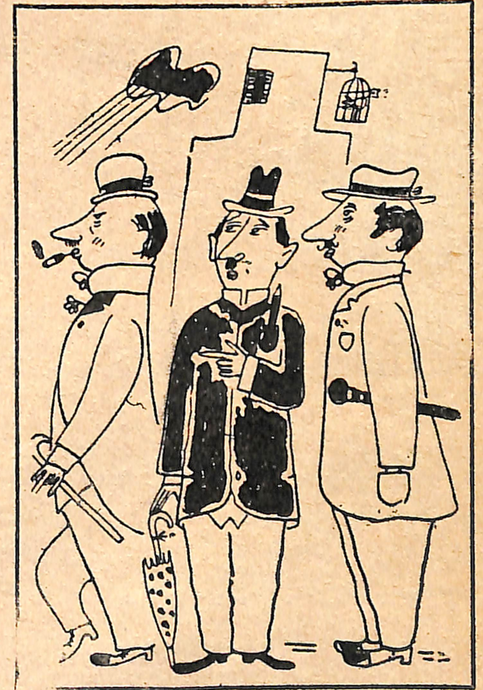
Küçük diktatör Allahın önünde eğiliyor!

[Fransız karikatürü]

— Size güzel bir yatak odası göstereyim..
— Ona lüzum yok. Biz henüz nişanlıyız, kimsenin girmiyeceği bir salon kâfi!

[İtalyan karikatürü]

— Bu adam uyurken konuşur!..
— Nereden biliyorsun?..
— Kalem arkadaşımdır!..

[İsveç karikatürü]

SAMSUN
Okuyucularımıza

İlk, Ortaokul, Lise kitapları Samsunda Kültür Bakanlığının resmî satıcısı olan H A L K kitaphanesine gelmiştir. Çocuklarınızın kitap, kırtasiye ihtiyaçlarını en ucuz fiyatla buradan tedarik edebilirsiniz.

SÜMER BANK

Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM
UCUZ
GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DİŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DİŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır

ve diş etlerini kuvvetlendirir

NEZLE, GRİP
BAŞ, DİŞ
ROMATİZMA
ve bütün ağrıları,
kadınların ay sancılarını derhal
geçiren
SEFALİNİ
her yerde ısrarla
arayınız

SEFALİN

1 - 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklitlerinden sakınınız

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi

Telefon: 43413

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü

Yusuf Ziya

KENAN Basımevi ve Klişe Fabrikası

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde Parfümörilerde satılır.

REKTA BASUR MEMELERİ ve HER TÜRLÜ İLTİHABLAR

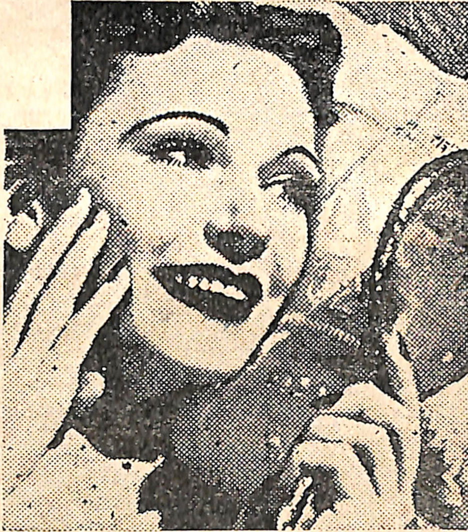
NERVİN UYKUSUZLUK SİNİR AĞRILARI BAYGINLIK

CİLDİNİZİ

Genç hayvanların cilt hüceyrelerinden istihsal edilen

BİOCEL ile BESLEYİNİZ

VE HER SABAH DAHA GENÇ GÖRÜNÜNÜZ

Meşhur bir üniversitede dâhi bir doktor profesör tarafından keşif ve istihzar edilen asrın en büyük ve kıymetli güzellik unsurudur.

25 yaşınızdan itibaren cildiniz, kıymetli Biocel'ini kaybetmeğe başlar. Şayet, cilt başka bir unsurla beslenmezse, bu ziya seneden seneye artar ve nihayet yüzünüz buruşmuş ve ihtiyarlamış olur. Cildinizin Biocel'i yüzünüzü taze tutar ve genç gösterir. Genç hayvanlardan istihsal edilen Biocel, tıpkı cildinizin tabiî Biocel'i gibidir. Mümasil cilt unsurları arasında en müessir ve en kıymetli bir cevherdir. Cilt hüceyrelerinizin derinliğine nüfuz ederek buruşuklukların teşekkülüne başladığı yeri hemen beslemeğe başlar. Hattâ annelerin bile yüzünü gençleştirir. Ve genç kızlarla hiç görmedikleri sehhar ve terü taze bir ten temin ederler. Bu Biocel cevheri, şimdi pembe rengindeki Tokalon kreminin terkibinde tam cildinizi beslemek için matlup nisbet dairesinde mevcuttur.

Geceleri yatmazdan evvel kullanınız. Sabahları yağsız beyaz rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Bu kremde bilhassa - birkaç gün zarfında biribirinden daha beyaz üç renkte teninizi beyazlatacak olan - «Oksijen beyazı» vardır. Bu iki krem kullanıldığı takdirde memnuniyetbahş semeresini garanti ederiz.

Çektiği ıstırapların mes'ulü kendisidir

NEVROZİN

Kaşelerini tecrübe etmiş olsaydı ona cehennem hayatı yaşatan bu muannid baş ağrısından eser kalmıyacaktı.

NEVROZİN

Bütün ıstırabları dindirir, baş ve diş ağrılarile üşütmekten mütevellid ağrı, sızı ve sancılara karşı bilhassa müessirdir.

NEVROZİN

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

Ademi iktidara ve Belgevşekliğine karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

YENİ GELEN

1939

MARKONİ

RADYOLARINI

GÖRDÜNÜZMÜ

VERESİYE SATIŞ

SAHİBİNİN SESİ

VE ACENTALARINDA

302 İSTİKLAL CAD. BEYOĞLU